

Очите на мъжът потъват навътре. Той преглъща, гласът му става съвсем безвучен.

— Майка ми таз сутрин се помина...

— А-а! То друго тогаз!.. Дума да не става... Не може, не може, разбира се...

— Извинявайте! покланя се още веднаж стопанинът и се отдалечава безшумно.

Той се запътва отново зад тезгяха, към вътрешното помещение. Минава тясно, тъмно коридорче, спира се до вратата срещу кухнята и предпазливо влиза вътре. Стаята е малка, полуосветена и душна. На средата, върху две маси, е сложен ковчег, мънищък, каточе за дете. В него, загубена в тежка селска премяна от тъмен плат, лежи дребна, пребрадена старица със скръстени като мощи ръце, в които е пъхната свещ. До главата ѝ блещука кандилце. Няколко димитровчета, пръснати тук-там в сандъка, не скриват малкото трупче. Вощеницата треперливо осветява жълтото чело, крайчеца на бялата риза около шията, хлътналата уста — целия този успокоен, чужд вече образ.

Мъжът се обляга на вратата, стои и гледа. Той не усеща мъка, само някакви парливи вълни, които извират, извират непрекъснато извътре и го заливат цял. Гърлото му е свито, и му се струва, че ед-